

A világ nagy enciklopédiája

FEUILLETON - LXV. évfolyam, 8. szám, 2021. február 26.

Meghallgattam Bán Zoltán András és Radnóti Sándor kánon-beszélgetését a Litera rádión, és az utóbbi tette meg ezt a különbséget: elismeri Rilke zsenialitását, de nem szólnak hozzá a versei, nem érintik meg mélyen. Nálam viszont kicsit másról van szó: én nemcsak elismerem Ottlik vagy Duras nagyszerűségét, hanem egy-egy könyvük a legfontosabb műveim közé tartozik. De csak az az egy mindegyik esetében. Elismerem, hogy az *Opus nigrum* vagy a *Novecento* szép könyv, a *Hadrianus...*-nak vagy a *Selyemnek* ellenben a nyomába sem léphetnek. A kánonom tágas, de nem elég rugalmas.

Miért? Valamiféle „a homlokodtól fölfelé”-komplexusom lenne? Magyarán, ha már az élet minden területén ficáncolok, legalább az irodalomban legyen egy kedvencem, s attól az egytől ne mozduljak el? Talán így van, de akkor nem olvasnék megszállottan, úgy, hogy a szemüvegem is káprázik bele, ahogy Székely János írta egyszer.